Cristina Rotaru

Iar frunzele se învârteau nebuneşte...

bello, imposibile, imposibile bello cuvintele bătrânului cântec îi jucau în minte, pe ecranul interior de care nici un vis nu te scapă, nici o strângere dureroasă de pleoape [să-mi aduci aminte să luam o tastatură silențioasă, da? cred că aud şi vecinii de la patru că eu scriu!] nu-l şterge şi nimic, nimic nu opreşte filmul din rotirea accelerată care aglutinează totul într-un cețos vârtej, sunete si culori peste necruțătoarele cuvinte, cuvintele-ghem de colo-colo, pe un disc multicolor un ac de pick-up alegru aleargă... STOP-CADRU!

dimineața invadă brutal camera, o dată cu galeria perdelei în prăbuşirea-i bruscă. 'S-a crăpat de ziuă, băăăi!' vesti încântat eric cel roşu, parcă nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie.

'credeam că ți-a picat ție fisa', mormăi prost-dispus tweedle-dee. aaargh, așa să arate prima mahmureală din viața lui? nimeni nu m-a avertizat despre cocleala din gură, în ciuda oricărui colgate total, face dinții ca de cal, despre faptul că rotirea camerei n-o să se oprească doar că acum, uite, se face în hopuri, ca la un film la care satelitul pierde câteva cadre, undeva între un mal al atlanticului şi altul, în triunghiul bermudelor poate, oare cei dispăruți de secole o să le vadă? sunt tâmpit, se gândi tweedle în timp ce se târa spre fereastră, aer, aer rece? aerul nu rece, ci paralizant îl izbi în plin, înghețându-i instantaneu stropii de apă rămaşi de la bărbieritul grăbit în jurul plasturelui, bineînțeles că m-am tăiat, doar nu mi-am pus de frumusețe plasturele ăsta, nu-s şi așa destul de frumos...?

'când mâncăm?'

în jurul mesei alergau sălbatici indienii, nori negri țineau isonul deasupra, [da, acolo e substantivul 'nori', nearticulat, nu o greşeală], frunzele de toate neamurile se roteau pe o orbită elipsoidală, de unde ies toate astea? in the eye of the storm, there stays the strong, there goes the bold... îi răspunse indianul cel mai bătrân, cu panașu-i clasicizat în kilograme de peliculă înfipt neverosimil într-o pălărie neagră stil les années folles, şi cu mine cum rămâne? eu nu voiam să mai fie toamnă niciodată... ți-e frică de toamnă, dragule? îl interpelă ironică o siluetă interbelică de doamnă planturoasă, n-avea față şi asta era cel mai cumplit dintr-o dată lipsa de față a femeii cu toamna invadă tot peisajul gonit de furtună, nimic nu mai era acum decât apă - tone de apă cenuşie plouau din toate direcțiile

şi în curând rămase numai fâşşş... foşnetul monoton al apei infiltrându-se pixel cu pixel...cum?

râsetul spart al celui de la masa de-alături puncta conversația.

'haa... p-asta n-o știam; auzi, auzi, da' tu-l știi p-ăsta? auzi, cică adunase leul toate animalele din pădure și...'

'mai doriți o cană de ceai?'

'e, când îmi iau și io schiuri si clăpari, pac! nu mai e zăpadă! anu' trecut, când era chiria pe schiuri de mai bine te dădeai cu plasticu' sub fund, era o zăpadă, nene...'

vuietul cabanei se înceţoşă încet în cana aburindă din faţa lui, luă forma rotocoalelor de vapori fierbinți și urcă spre tavan, intrând pentru totdeauna în componența lemnului ondulat. tweedle îl urmări absent, până ce gâtul ajuns într-o poziție incomodă îi aminti că încă nu lepădase toate urmele mahmurelii din noaptea precedentă. îl întoarse la locul cuvenit şi descoperi în fața sa pe greendan, apărut prin generație spontanee din ceața ultimelor minute şi din plicuțetul cu zahăr rămas nedesfăcut.

'ce faci măi? am auzit că te-ai îmbătat aseară.'

et si tu n'existais pas... quoi est-ce ça changera? dar nu era aşa cântecul, nu nu nu, ai greşit ceva esențial pe parcurs, ia verifică algoritmul ăla de reconstrucție regresivă " ce-i ASTA? " e o intrare greşită dom'le ce mă ameţeşti pe mine interveni vocea stridentă a profului de muzică dintr-a şaptea dar ăsta ce caută aici? se uimi tweedle. a murit la cutremur fără să fi auzit de algoritmi în viața lui, 'dați-i înainte cu repetițiile băieți până mâine tre' să știți lecedeul perfect' LCD? zergheaiev şi LCD-ul, asta-i bună se minună tweedle, doar nu visez! ar fi absurd să-l visez pe zergheaiev! şi de ce mă rog? îl interpelă sus-numitul, adică eu nu sunt demn să mă viseze domnia-ta? şi smocul de păr pe care zergheaiev îl ascunsese cu demnitate în pălăria-i vetustă se zburli în gestul dramatic cu care bătrânul prof îşi luă zborul de pe loc, (ca elicopterele?) {vai ce gând ireverențios, elev tilişcă!} lăsând 'zălog' (de ce?) lui tweedle pălăria solemnă care scrâşni metalic înainte de-a se sparge/

pârtia era plină, în ciuda previziunilor pesimiste ale necunoscutului care-şi cumpărase schiuri. omătul zgrunțuros se oferea privirii cam cenuşiu, împărtăşind posomorala cerului neînstelat de deasupra sa. parcă şi brazii erau mai cocoşați şi tweedle se opri să le facă o poză, prinzând totodată în

cadru şi un schior în plin avânt “ uf, o să iasă mişcat ” şi un bulgăre în coama unei fete, pierzând însă pentru totdeauna râsul ascuțit al fetei, chicotitul prietenelor ei şi foşnetul înfundat pe care-l face un bulgăre când cade, în cele din urmă, în zăpadă.

‘carla! carlaaa!! hai să-l săpunim pe andu’!’

‘hai, măăă!’

‘nu, mă, e zăpada nasoală! nu vezi, zgârie, nu e bună… hai să ne dăm cu plasticu’!’

‘ai tu?’

‘luăm de la ăştia, era unu pe părtie chiar, zece mii punga, nimica toată’

‘auzi, mă, mai bine luăm un făraş de-ăla de plastic, punem toți bani şi ne dăm cu rândul, ce zici?’

‘da’ cât e?’

‘două sute… ce mare brânzp? decât să-mi rup fundu’ cu punga…’

dialogul fetelor străbătea neverosimil de clar cei douăzeci de metri până la el, cu viteza consacrată a sunetului de trei-sute-şi-ceva de metri pe secundă, poate mai repede ca să nu-nghețe, cine ştie, poate de-asta era atât de ascuțit, ca şi cum în urechea lui ar fi fost pălnia difuzorului “ oare numai el le auzea? nu, întrebarea corectă era “ oare numai ele vorbeau? unde era restul lumii?

greendan era alături şi se uita prin ecranul invers la el; părea că-l citeşte, ca pe o imagine neclară. apoi duse mâna spre butonul de power. NUUUU!

‘hai să luam şi noi o sanie!’ greendan era alături şi se uita drept la el.

tweedy îl privi ca pe-o stafie.

‘eu mă duc. dacă vrei vino şi tu; ştii ce bine face un pic de zăpadă la mahmureală?’ mai zise greendan zâmbind cu toată fața, îndepărtându-se.

îi privea de pe margine, sania se înclina periculos şi o clipă i se păru că-i vede deja trântiți în zăpadă, amestecați cu materia albă, rece, zgrunțuroasă, dar fusese doar una din acele viziuni înşelătoare ale simțului nostru anticipativ, realitatea mai plină de imaginație hotărî în ultima fracțiune să se redreseze într-un dâmb şi cursa luă un sfârşit spectaculos printr-o curbă largă, ce tăie calea altor câteva sănii, o ploaie de stropi de

omăt stârniți la oprirea fulminantă, un final olimpic, însoțit de strigătele efervescente ale fetei.

opriseră nas în nas cu tweedy, care ușor surprins îi privi întrebător, 'vrei și tu?' zise ea ridicându-se, cum nu primi nici un răspuns se întoarse, 'hai încă o dată!' 'tu o duci până sus de data asta!' 'da' atunci de ce mai sunt băieți pe lume?'

'chiar, de ce?' se întrebă tweedy și căută un răspuns, acolo, pe loc, întrebarea asta trebuia să primească un răspuns pertinent, altfel părea că masa de seară n-avea să mai aibă nici un rost iar el n-o să mai plece de-acolo niciodată.

se întuneca deja.

[...]

'dă-mi și mie clătiteleeee...!' miorlăi andreea.

'păi ce sa faci cu ele, oricum n-ai furculiță!' se veseli eric, 'stai mă nu te bosumfla că-ți dau. ia furculița mea, eu mă duc să iau de la ăștia de la bucătărie'

'ioneleee! dă bă furculițe-ncoace, ce-i, s-au terminat alea pentru boieri și nu știi ce să ne dai? hai că zicem mersi și de alea din plastic... moare lumea de foame pe-aici!'

'nu m-e foame, m-e poftăăă' zise aceeași, cu același ton pe care cabana-l cunoștea acum preabine, 'nu-i același lucruu'

'ia de-aici zahăru'... tweedy, tu vrei ceva?'

pagina se întorcea încet, maiestuos, marmorecan... un rând stătea să cadă și își stăpâni greu impulsul de a-l susține, cu măinile sale profane. aștepta cu răsuflarea tăiată să se întoarcă o dată cu totul, nu îndrăznea s-o grăbească dar implora în gând, cu ochii pe ceas " acum ! " prea târziu, va fi prea târziu CE sCRIEee? se sparse în mii de fâșiuțe, pe fiecare litera ei, și acum nu mai pricepea nimic din pagina nouă, chiar așa, 'New Page 1', dar caracterele cețoase și ramificate ce se-nscriau acolo nu formau o ordine coerentă, degeaba încerca să le citească 'e ca-ntr-un coșmar' și când o fixa pe una îi fugea de sub privire, refuza să focalizeze, 'ca stelele " unde am citit asta?' apoi, când se-ndepărta, putea fi un copac, un copac privit piezîș, din care nu mai cad frunze, bătut degeaba de vânt... crengile se-alungeau la infinit, unduiau, încerca să vadă cât de departe se pot lungi trăgea de ele cu

înverşunare, prin puterea gândului " dacă pot să le lungesc n-aş putea să le şi scurtez, să le pliez şi să le iau în buzunar? la lumină sigur aş înţelege ce scrie|

[...?]

'nu, mulţam. cred că mă duc să mă culc. voi mai staţi?'

se priviră uimiţi (amuzaţi?)

'în seara asta e petrecerea! cum să te culci?'

'mă întind în pat, pun capul pe pernă şi adorm. nu ştiu voi, eu aşa fac de obicei.'

'şi-a revenit! face poanteee!! ăsta e tweety al nostru! glumeşte, măi, ' apoi întorcându-se spre împricinat 'dormi fără grijă, te trezim noi când începe distracţia' cu un zâmbet care-i spunea că momentele de somn îi sunt ca şi duse.

'tii! să vezi ce-o să ne mai distrăm! cine-o să facă pe dj-ul?'

'nu ştiu, băieţii voiau să angajeze pe unu', ăla nu poate azi şi nici mâine, a promis andu că se ocupă el...'

'a, şi cum, el o să stea să schimbe muzica şi noi să ne uităm la el? e cel mai bun dansator, tu, ştii ce mişto dansează?'

'poate îl mai ajută careva... el face programu' şi muzica merge, ce, tre' să stea tot timpul lângă sculă?'

'ei, ce zici? dacă e andu o să fie muzică de-aia de-ţi place ţie!... '

'ai adus sidiul cu manu chao?'

'da tu, pe toate le-am adus! colecţia lui matteo, aia superbă, ştii că mi le-a lăsat pe toate când a plecat... a zis că măcar atât să-mi rămână...'

vorbele lor părea că întind o plasă din ce în ce mai strânsă, nici un spaţiu în împletitura rigidă, ochiuri de plastic se strângeau în jurul lui şi când ajunse cam ca un colet de poştă învelit într-un coş de baschet cedă: 'bine, la ce oră începe?'

'petreceri...puah' fu gândul cu care adormi, tolănit alene lângă el pe pernă.

dacă eram fată puteam să mă dau cu sania cu greendan STAI ce-ai zis? în vis nimic nu e ce pare-a fi, răspunse indiferent el însuşi în timp ce acvariul în care era se strângea în jurul lui şi acum putea vedea publicul

plătitor, cu capetele dilatate apropiindu-se de sticlă, sticla lui, pe care şi-o strângea în jurul trupului alunecos ca ultimă protecţie, valuri de culori în afară, valurile lor, în lumea lor... la el nu era nimic, şi algele tot la ei au rămas? şi nici o scoică... 'normal să nu fie scoici, dacă ar fi scoici ai putea să fugi de-aici, nu ţi se pare normal?'

'nu!'